

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/514/2015
Identifikačné číslo spisu:	1302897874
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1302897874.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu INVEST FOOD, a. s., v likvidácii, so sídlom v Bratislave, Ružová dolina 6, IČO: 35 754 681, v dovolacom konaní zastúpeného G. Lehnert, k. s., so sídlom v Bratislave, Rajska 7, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, o náhradu škody 205 988,71 eur s príslušenstvom, vedenej pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 9 C 92/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave 29. októbra 2014 sp. zn. 4 Co 223/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Pôvodný žalobca SPOROFIN leasing, a. s., sa žalobou domáhal proti žalovanej zaplattenia sumy 6 205 616,- Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá spočívala v zaplattení daňovej povinnosti uloženej mu vo forme zvýšenia dane vo výške 20 % ako sankcie za podanie dodatočného daňového priznania za zdaňovacie obdobie marec 1999 (§ 44 ods. 6 veta prvá zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty - ďalej len „zákon o DPH“) s tým, že správca dane vydal uvedené rozhodnutie zakladajúce mu povinnosť zaplatiť zvýšenie dane ako bezprostredný následok nezákonných rozhodnutí daňových orgánov (platobné výmery Daňového úradu Bratislava III 3. novembra 1998, resp. zo 14. decembra 1999, v spojení s rozhodnutiami ÚDR z 15. marca 1999, resp. z 22. februára 2000). Zaplattením tejto daňovej povinnosti mu vznikla skutočná škoda v žalovanej sume, za ktorú zodpovedá žalovaná podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“).

2. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 14. mája 2008 č.k. 9 C 92/2002-224 návrh žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že pôvodný žalobca po zmene obchodného mena previedol pohľadávku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania zmluvou o postúpení pohľadávok z 13. apríla 2006 na spoločnosť DATRA, s. r. o., Handlová, ktorá ju zmluvou o postúpení pohľadávok zo 17. apríla 2006 previedla na v súčasnosti vystupujúceho žalobcu - INVEST FOOD, a. s. Bratislava, že Daňový úrad Bratislava III platobným výmerom z 18. januára 2001 č.

602/210/3940/2001 v spojení s rozhodnutím ÚDR SR z 9. apríla 2001 č. j. II/2500/2513/2001-2164, ktoré rozhodnutia neboli nezákonné, určil žalobcovi na základe opravy vykonanej samostatne daňovníkom v jeho dodatočnom daňovom priznaní predloženom 20. júla 2000 zvýšenie dane v sume 6 205 616,- Sk a že platobné výmery Daňového úradu Bratislava III z 3. novembra 1998, resp. zo 14. decembra 1999, v spojení s rozhodnutiami ÚDR z 15. marca 1999, resp. z 22. februára 2000, boli zrušené rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. augusta 1999 sp. zn. 7 SŽ 62,63/1999, resp. zo 16. mája 2000 sp. zn. 7 SŽ 54,55/2000, a teda, že tieto rozhodnutia boli nezákonné. Dospel k záveru, že v súčasnosti vystupujúci žalobca je v tomto spore aktívne legitimovaným subjektom. K otázke zodpovednosti za škodu uviedol, že v konaní nemal za preukázanú existenciu vzniku škody právnomu predchodcovi žalobcu. Daňový úrad mu v konečnom dôsledku vrátil ním uplatnený nadmerný odpočet a nepochybne mal zákonnú povinnosť z „navýšeného-dodatočného“ priznania vyrubiť sankciu vo výške 20 % sumy dodatočného daňového priznania, čo aj svojim rozhodnutím urobil. Žalobca nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi uplatnenou sumou ako škodou a právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Bratislava III z 18. januára 2001 č. 602/210/3940/2001 v spojení s rozhodnutím ÚDR SR z 9. apríla 2001 č. j. II/2500/2513/2001-2164 a ani existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonnými rozhodnutiami Daňového úradu Bratislava III a ÚDR SR, ktoré boli zrušené vyššie uvedenými rozsudkami najvyššieho súdu. Žalovaná preto za žalobcom uplatnenú škodu nezodpovedá. Právne vec posúdil podľa § 1 ods. 1 prvá veta, § 2, § 3, § 4 ods. 1 a § 20 zákona č. 58/1969 Zb. a § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Náhradu trov konania úspešnej žalovanej nepriznal preto, lebo si ju neuplatnila.

3. Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 7. októbra 2009 sp. zn. 4 Co 262/2008 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti štátu, aby právoplatné alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľné rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené. Vychádzajúc z tvrdení samotného žalobcu (v návrhu, v priebehu konania a i v odvolaní), že škoda bola spôsobená rozhodnutím Daňového úradu Bratislava III z 18. januára 2001 č. k. 602/210/3940/2001, usúdil, že žalobca odvodzoval uplatňovaný nárok z tohto rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie je však právoplatné (bolo potvrdené odvolacím orgánom) a nebolo pre nezákonnosť zrušené. Dospel preto k záveru, že pre vyhovenie žalobnému návrhu chýba základný zákonný predpoklad, ktorým je zrušenie vyššie označeného právoplatného rozhodnutia Daňového úradu Bratislava III. Keďže otázku nezákonnosti tohto rozhodnutia nie je oprávnený riešiť v konaní o náhradu škody, a to ani ako otázku predbežnú, považoval rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým žalobu zamietol, za vecne správny. Za tohto stavu už nepovažoval za potrebné skúmať splnenie ďalších zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu žalovanej a hodnotiť správnosť záverov súdu prvého stupňa v otázke existencie príčinnej súvislosti. Pre úplnosť dodal, že ani „predchádzajúce rozhodnutia daňových orgánov, od ktorých odvodzuje svoj návrh žalobca, neboli zrušené najvyšším súdom pre nezákonnosť, ale boli zrušené pre nepreskúmateľnosť, pre nedostatok dôvodov a nedostatočne zistený skutkový stav“. Aj z tohto dôvodu v prípade, že by škoda mala byť spôsobená následkom týchto rozhodnutí daňových orgánov, nebol by splnený zákonný predpoklad zodpovednosti za škodu žalovanej podľa zákona č. 58/1969 Zb. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. februára 2012 sp. zn. 6 MCdo 18/2010, rozhodujúc vo veci na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, označené rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd ani jeden z právnych názorov, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie, nepovažoval za správny. Žalobca už v návrhu na začatie konania a aj v priebehu celého konania uvádzal, že škoda bola zapríčinená vydaním tých platobných výmerov správcom dane, ktoré boli najvyšším súdom ako nezákonné zrušené. Odvolací súd preto vychádzal z mylného úsudku, že platobným výmerom z 18. januára 2001 č. 602/210/3940/2001 vydaným Daňovým úradom Bratislava III v spojení s rozhodnutím ÚDR SR z 9. apríla 2001 č. j. II/2500/2513/2001-2164 bola spôsobená (zapríčinená) škoda, a teda, že pre úspešné uplatnenie nároku chýba základný predpoklad uvedený v § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. spočívajúci v zrušení týchto rozhodnutí pre ich nezákonnosť. Z tohto mylného úsudku dospel následne k

nesprávneho právneho záveru, že žalovaná za škodu, za ktorú žalobca požaduje náhradu, nezodpovedá. Pokiaľ ide o otázku nezákonnosti rozhodnutia ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. uviedol, že ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené postupom podľa piatej časti O. s. p., každé takto zrušené rozhodnutie treba považovať za nezákonné. Právny názor krajského súdu, podľa ktorého rozhodnutie nie je nezákonné, ak bolo zrušené pre nedostatok dôvodov a pre nedostatočne zistený skutkový stav, treba preto považovať za nesprávny, nemajúci oporu v príslušných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Pre ďalšie konane poznamenal, že so zreteľom na tvrdenia žalobcu, mala byť v predmetnej veci príčinná súvislosť zisťovaná medzi ujmom žalobcu spočívajúcou v zaplatení daňovej povinnosti uloženej mu vo forme zvýšenia dane vo výške 20 % ako sankcie za podanie dodatočného daňového priznania a tými rozhodnutiami daňových orgánov, ktoré boli najvyšším súdom zrušené ako nezákonné a že malo byť zisťované aj to, či tu prípadne neexistuje taká okolnosť, ktorá by právnou kauzalitu prerušila.

5. Krajský súd v Bratislave následne po doplnení dokazovania rozsudkom z 29. októbra 2014 sp. zn. 4 Co 223/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania. V intenciách zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu skúmal existenciu príčinnej súvislosti medzi majetkovou ujmom pôvodného žalobcu, ktorá mu vznikla zaplatením sankcie za podanie dodatočného daňového priznania a rozhodnutiami daňových úradov, ktoré boli ako nezákonné zrušené. Uviedol, že o vzťah príčinnej súvislosti by išlo len vtedy, ak by bol medzi nezákonnými rozhodnutiami daňových úradov a vznikom majetkovej ujmy vzťah príčiny a následku a že pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala, pričom je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný a neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzal zo zistenia, že pôvodný žalobca si uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie jún 1998 v sume 25.596.423,- Sk, a že odpočet mu bol vrátený dňa 11. júla 2000 po vydaní rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. augusta 1999 sp. zn. 7 SŽ 62,63/1999, resp. zo 16. mája 2000 sp. zn. 7 SŽ 54,55/2000 (rozhodujúc o žalobách žalobcu, ktorý bol presvedčený o správnosti svojho postupu), ktorými rozhodnutia Daňového úradu Bratislava III z 3. novembra 1998, resp. zo 14. decembra 1999, v spojení s rozhodnutiami ÚDR z 15. marca 1999, resp. z 22. februára 2000 zrušil a potvrdil správnosť postupu pôvodného žalobcu pri uplatnení nadmerného odpočtu DPH za toto zdaňovacie obdobie. Z uvedených zistení vyvodil, že priamym a bezprostredným následkom nezákonných rozhodnutí daňových úradov (ako príčiny), bolo oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH pôvodnému žalobcovi. V priamej príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami daňových úradov mohla pôvodnému žalobcovi vzniknúť len škoda súvisiaca s omeškaním daňových úradov s výplatou nadmerného odpočtu DPH (prípadne iná škoda vyplývajúca z omeškania tejto výplaty), ktorú však v tomto konaní neuplatňoval. Žalobca, hoci podal žalobu o preskúmanie zákonnosti označených rozhodnutí daňového úradu na najvyšší súd, si opätovne uplatnil v mesiaci marec 1999 ten istý nadmerný odpočet DPH, ktorý uplatnil už v mesiaci jún 1998. Zo spisu ani z predložených rozhodnutí nevyplývalo, že by žalobca tak musel urobiť, sám uviedol, že jeho motiváciou bola jeho neistota v tom, či mu bude vôbec nadmerný odpočet DPH vrátený alebo nie, a vyhnutie sa novej prekľuzi jeho nároku. Vrátením nadmerného odpočtu DPH za mesiac jún 1998 mu bolo správcom dane poskytnuté duplicitné plnenie, a preto podal dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie marec 1999, za čo mu bola rozhodnutím Daňového úradu Bratislava III z 18. januára 2001, potvrdeným rozhodnutím ÚDR v Banskej Bystrici z 9. apríla 2001, vyrubená sankcia vo forme zvýšenia dane vo výške 20 % podľa ustanovenia § 44 ods. 6 zákona o DPH, ktorú považoval za škodu. Podľa odvolacieho súdu sám pôvodný žalobca svojím vlastným konaním založil úplne nový dejový sled, ktorým sa prerušila kauzalita (pôvodný dejový sled). Nebyť uvedeného konania pôvodného žalobcu, nedošlo by ani k jeho majetkovej ujme vo forme sankcie za ním podané dodatočné daňové priznanie za marec 1999, nakoľko nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie jún 1998 mu bol síce s omeškaním, ale vrátený. Dospel preto k záveru, že medzi nezákonnými rozhodnutiami daňových úradov, ktoré najvyšší súd pre ich nezákonnosť zrušil a majetkovou ujmom žalobcu nie je priama, bezprostredná príčinná súvislosť. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu sú kumulatívne, a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich

nie je daná zodpovednosť žalovanej, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, a preto ho podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

6. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dňa 20. februára 2015 dovolanie žalobca. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, čím sa mu odňala možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Odvolací súd sa totiž v dôvodoch svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal otázkou, či protiprávne konanie daňových orgánov spočívajúce vo vydaní nezákonných rozhodnutí bolo bezprostrednou a podstatnou príčinou vzniku jeho majetkovej ujmy. Vôbec neskúmal, či vydanie samotných nezákonných rozhodnutí mohli byť jednou z podstatných príčin vzniku ujmy na jeho strane. Pokiaľ by sa bol touto otázkou dôsledne zaoberal, nemohol by podľa dovolateľa dospieť k záveru, že vznik škody bol spôsobený výlučne v priamej príčinnej súvislosti s jeho konaním spočívajúcim v uplatnení nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 1999. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nezodpovedalo tie otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

7. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby najvyšší súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol. Uviedla, že krajský súd sa v dôvodoch rozhodnutia podrobne vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu a dospel k správne mu záveru, že zo sledu relevantných príčin a následkov vyplýva, že zmenšenie majetku pôvodného žalobcu nebolo spôsobené nezákonnými rozhodnutiami daňových úradov.

8. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

9. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas naň oprávnenou osobou, sa zaoberal prípustnosťou dovolania a dospel k záveru, že ho treba pre neprípustnosť odmietnuť.

10. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

11. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu boli upravené v ustanovení § 238 O. s. p. a § 237 O. s. p.

12. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.)

alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

13. V preskúmvanej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Odvolací súd postupoval v súlade s pokynom uvedeným v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu, keď sa zaoberal vecou z hľadiska (ne)existencie príčinnej súvislosti medzi ujmou žalobcu spočívajúcou v zaplatení daňovej povinnosti uloženej mu vo forme zvýšenia dane vo výške 20 % ako sankcie za podanie dodatočného daňového priznania a rozhodnutiami daňových orgánov, ktoré boli najvyšším súdom zrušené ako nezákonné a v rámci toho skúmal aj to, či tu prípadne (ne)existuje taká okolnosť, ktorá by právnu kauzalitu prerušila. Závazný právny názor ako má súd nižšej inštancie túto otázku vyriešiť, a teda ako má vo veci rozhodnúť, najvyšší súd v tomto uznesení nevyslovil. Pokiaľ preto krajský súd z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi žalobcom uplatnenou škodou a nezákonnými rozhodnutiami vydanými správcom dane nie je príčinná súvislosť, nekonal v rozpore s ustanovením § 243d ods. 1 veta druhá O. s. p. Nejde preto o prípad prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 2 O. s. p. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

14. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p. ukladajúcim dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to strana sporu namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

15. Procesné vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. žalobca nenamietal a ani najvyšší súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., na ktorú žalobca poukazoval.

16. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení strany sporu, ktoré mu poskytuje právny poriadok.

17. Dovolací súd v súvislosti s touto námietkou žalobcu pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom sa táto norma uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa

preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (II. ÚS 76/07).

18. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

19. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmvanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Odvolací súd sa v súlade so záväzným pokynom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení zaoberal vecou v otázke (ne)existencie príčinnej súvislosti medzi majetkovou ujmu pôvodného žalobcu, ktorá mu vznikla zaplatením sankcie za podanie dodatočného daňového priznania a rozhodnutiami daňových úradov, ktoré boli ako nezákonné zrušené. Z dôvodov jeho rozhodnutia je zrejmé, prečo nepovažoval za preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi žalobcom uplatnenou škodou a nezákonnými rozhodnutiami daňových úradov. Náležite vysvetlil, aké skutočnosti ho viedli k záveru o prerušení sledu relevantných príčin a následkov a uviedol, čo bolo podľa jeho názoru priamou, bezprostrednou príčinou vzniku majetkovej ujmy na strane žalobcu. Boli tak dané odpovede na podstatné otázky týkajúce sa (ne)existencie tohto predpokladu zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Dovolací súd považuje preto rozhodnutie odvolacieho súdu v kontexte s rozhodnutím súdu prvej inštancie za dostatočne zdôvodnené. Okolnosť, že odpoveď neuspokojuje žalobcu neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalobcu.

20. Dovolacia námietka o odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, nie je preto opodstatnená.

21. Pokiaľ žalobca dovolanie odôvodnil aj tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. treba uviesť, že súdna prax je jednotná v tom, že nesprávne právne posúdenie veci je relevantným dovolacím dôvodom, avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, (najvyšší súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.

22. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p.. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

23. Dovolací súd na záver poznamenáva, že sa nezaoberal návrhom žalobcu na vstup nového účastníka do konania namiesto neho podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., podaným v priebehu dovolacieho konania. I keď v zmysle § 243c O. s. p. (od 1. júla 2016 § 438 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.) boli z použitia v dovolacom konaní výslovne vylúčené len ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 O. s. p., neznamená to, že primerané použitie prichádza do úvahy u všetkých ostatných ustanovení. Primerané použitie ustanovení o konaní pred súdom prvého stupňa môže byť v niektorých prípadoch z povahy veci neprípustné. O taký prípad ide aj pri tzv. zmene účastníkov podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. (§ 80 ods. 1 a 2 C. s. p.). Dovolanie je totiž mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, teda za situácie, že základné konanie je právoplatne skončené. Pri posudzovaní

správnosti právneho posúdenia veci dovolací súd vychádza zo skutkového stavu tak, ako bol zistený súdmi v základnom konaní a sám dokazovanie nevykonáva. Nemôže sa preto zaoberať skutočnosťami, ktoré nastali po právoplatnom skončení konania a ktoré by sa mohli týkať aktívnej legitímácie žalobcu (por. aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 479/2013, str. 27, posledný odsek, v ktorom Ústavný súd SR vyslovil názor, že je neprípustné, aby v právoplatne skončenej veci bolo rozhodované o zmene na strane žalobcu).

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

25. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.